

Arrest

nr. 50 470 van 28 oktober 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 14 september 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 18 augustus 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt, aan verzoeker ter kennis gebracht op 6 september 2010 en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 6 september 2010.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. SAHIN, die *loco* advocaten P. VANAGT en E. POOLS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 11 december 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna afgekort: de Vreemdelingenwet).

Op 11 januari 2010 werd door de burgemeester van de gemeente Houthalen-Helchteren een beslissing tot niet in overwegingneming van de aanvraag om machtiging tot verblijf genomen. Tegen voormelde

beslissing werd door verzoeker een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 17 maart 2010 werd de regularisatieaanvraag van verzoeker overgemaakt aan de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

Op 20 april 2010 wordt het beroep tot nietigverklaring van verzoeker verworpen bij arrest nr. 41 922 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 18 augustus 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard. Dit is thans de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathélet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet. Hij voegt enkel een belofte van aanwerving toe. Dit kan echter niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden, aangezien dit geen arbeidscontract is. Bovendien toont betrokkene niet aan dat hij sinds 31.03.2007 een ononderbroken verblijf in België heeft. Tot slot verwijst betrokkene ook naar zijn lokale verankering. Hoe goed deze lokale verankering eventueel ook moge zijn (betrokkene is lid van een sportclub en legt een inschrijving voor Nederlandse lessen en diverse handtekeningen voor), dit doet niets af aan de voorwaarde van het voorleggen van een arbeidscontract. Dit element kan dus niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden.”

Op 6 september 2010 werd aan verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied van het Rijk te verlaten. Dit is thans de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7 al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.”

2. Over de ontvankelijkheid

Luidens artikel 39/69, § 1 van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een *“uiteenzetting van de feiten en de middelen”* bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

Ambtshalve stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast dat het verzoekschrift van verzoeker geen middelen bevat welke gericht zijn tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten van 6 september 2010.

Derhalve is het beroep onontvankelijk in zoverre het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 6 september 2010.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“Bij bestreden beslissing dd. 18.8.2010 werd de aanvraag van verzoeker in het kader van art. 9 bis van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen geheel ten onrechte geweigerd om reden dat:

- *verzoeker geen behoorlijk ingevuld arbeidscontract zou voorleggen,*
- *verzoeker niet zou aantonen dat hij sedert 31.03.2007 ononderbroken in België verblijft.*

Eerder werd bij beslissing van de burgemeester van Houthalen-Helchteren dd. 11.01.2010 gesteld dat de aanvraag van verzoeker op basis van art. 9 bis van de Wet van 15.12.1980 niet in overweging zou worden genomen, en de regularisatieaanvraag van verzoeker niet zou worden overgemaakt aan de dienst Vreemdelingen, om reden dat uit de woonstcontrole dd. 08.01.2010 zou blijken dat verzoeker niet werkelijk zou verblijven op het opgegeven adres 3530 Houthalen-Helchteren, (...).

Tegen deze laatste beslissing werd een beroep tot nietigverklaring ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingen aldaar gekend onder het rolnummer RVV 49899.

Tijdens deze laatste procedure liet de gemeente Houthalen-Hechteren bij aangetekend schrijven dd. 2.4.2010 weten dat na een positieve woonstcontrole op 17.3.2010 de aanvraag van verzoeker in toepassing van art. 9 bis werd overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

Dat de thans bestreden beslissing dd. 18.8.2010 aan verzoeker geheel ten onrechte verwijt dat hij geen behoorlijk ingevuld arbeidscontract zou kunnen voorleggen zoals vereist door het criterium 2.8B van de instructie van 19.07.2009.

Verzoeker bracht een verklaring bij van de zaakvoerder van de onderneming (...) dd. 1.12.2009 die attesteerde dat hij bereid was om verzoeker aan te werven indien verzoeker in het bezit zou zijn van de geldige verblijfsdocumenten. (stuk 4 verzoeker)

Ten onrechte stelt de bestreden beslissing dd. 18.8.2010 dat dit laatste stuk niet in het voordeel van verzoeker kan worden weerhouden nu deze geen arbeidscontract is in de zin van de instructie van 19.7.2009.

De bestreden beslissing gaat evenwel voorbij aan het gegeven dat de instructie van 19.07.2009 vernietigd werd ingevolge het arrest van de Raad van State dd. 11.12.2009.

Eveneens ten onrechte stelt de bestreden beslissing dd. 18.8.2010 dat de lokale verankering van verzoeker geen afbreuk zou doen aan de voorwaarde van een arbeidscontract. (stuk 5 verzoeker)

Dat de bestreden beslissing dd. 18.8.2010 duidelijk gesteund is op een instructie die werd vernietigd door de Raad van State ingevolge arrest dd. 11.12.2009.

Dat de bestreden beslissing dd. 6.10.2010 het gevolg is van de bestreden beslissing dd. 18.8.2010 en dus gesteund is op dezelfde grieven.

Dat de bestreden beslissingen een schending inhouden van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen nu de opgegeven motivering in feite en in rechte onjuist is en dus niet afdoende is.

Dat de bestreden beslissingen bovendien niet verenigbaar zijn met de beginselen van behoorlijk bestuur nu zij inhoudelijk niet gesteund is op objectieve elementen, doch wel op een instructie de welke nietig werd verklaard.

Dat de bestreden beslissingen om al deze redenen dienen nietig verklaard.”

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De bestreden beslissing geeft duidelijk de determinerende motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel met name naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar de feitelijke gegevens die eraan ten grondslag liggen, met name dat de staatssecretaris zich ertoe geëngageerd heeft de criteria voor regularisatie zoals beschreven in de instructie van 19 juli 2009 te blijven toepassen binnen zijn discretionaire bevoegdheid en dat verzoeker zich beroept op het criterium 2.8B van deze instructie, doch dat om hierop aanspraak te kunnen maken een behoorlijk ingevuld arbeidscontract dient

voor te liggen, terwijl verzoeker enkel een belofte tot aanwerving heeft neergelegd. Tevens stelt de bestreden beslissing ook nog dat verzoeker niet aantoonde dat hij sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en dat de lokale verankering die door verzoeker wordt aangetoond niets afdoet aan de voorwaarde van het voorleggen van een arbeidscontract.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt bovendien dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, aangezien hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt. Hij heeft dan ook geen belang bij het inroepen van een mogelijke schending van de formele motiveringsplicht.

In zoverre verzoeker van oordeel is dat de gemachtigde van staatssecretaris de instructie van 19 juli 2009 niet meer kon toepassen daar deze instructie vernietigd is ingevolge het arrest van de Raad van State van 11 december 2009, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erop dat verzoeker kan worden gevolgd waar hij stelt dat de instructie door de Raad van State werd vernietigd in zijn arrest nr. 198.769 van 10 december 2009. Evenwel werd de instructie van 19 juli 2009 vernietigd omdat de instructie geen ruimte meer toelaat voor appreciatie doordat meteen is voldaan aan de voorwaarde van de buitengewone omstandigheden zoals voorzien in de Vreemdelingenwet, wanneer wordt voldaan aan de in de instructie opgenomen criteria en dit terwijl enkel de wetgever de aanvragende vreemdeling kan ontslaan van de verplichting aan te tonen dat er in zijn geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn. *In casu* is de bestreden beslissing echter geen beslissing houdende de onontvankelijkheid van de regularisatieaanvraag, maar wel een beslissing aangaande de gegrondheid van de regularisatieaanvraag. De vraag of voldaan is aan de voorwaarden van de buitengewone omstandigheden en welke buitengewone omstandigheden dan wel werden aanvaard, is hier niet aan de orde.

Wat betreft de gegrondheid van de aanvraag maakt de verwerende partij inderdaad gebruik van de criteria van de instructie. Dit wordt niet betwist door de verwerende partij. Evenwel dient de Raad vast te stellen dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag beschikt over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid. Anders dan bij de onontvankelijkheid van de aanvraag heeft de wetgever hier geen wettelijke criteria vooropgesteld waaraan de aanvraag moet voldoen om gegrond te worden verklaard. Een ruime discretionaire bevoegdheid betekent echter niet dat de verwerende partij willekeur mag hanteren. Door binnen het kader van zijn discretionaire bevoegdheid de elementen die vooropgesteld waren in de vernietigde instructie te hernemen als ware het nieuwe criteria voor een beoordeling ten gronde van de regularisatieaanvraag, kan aan de verwerende partij geen willekeur worden verweten. Nogmaals wordt benadrukt dat de nieuwe gehanteerde criteria geen betrekking hebben op de invulling van het begrip "buitengewone omstandigheden" maar dat zij louter gehanteerd worden bij een beoordeling over de grond van de zaak. Hierdoor miskent de verwerende partij de kracht van gewijsde van het arrest van de Raad van State niet. De verwerende partij kan aldus rekening houden met de criteria van de vernietigde instructie binnen haar discretionaire bevoegdheid aangaande de gegrondheid van de aanvraag.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 11 december 2009 een regularisatieaanvraag heeft ingediend overeenkomstig de instructie van 19 juli 2009. Als toepasselijk criterium heeft verzoeker "werk + lokale duurzame verankering" aangeduid. Tevens heeft verzoeker hierdoor ook ingestemd dat hij voldoet aan de volgende voorwaarden:

- voorafgaand aan de indiening van de aanvraag ononderbroken aanwezig zijn op het grondgebied, en dit op zijn minst sinds 31 maart 2007.
- de duurzame lokale verankering in België bewijzen: 1 + 2 + 3 bewijzen:
 - De sociale banden die in België gecreëerd werden, het schoolparcours en de integratie van de kinderen
 - De kennis van de landstalen, of het feit dat men aan alfabetiserings- of taalcurricula heeft deelgenomen
 - Het beroepsverleden in België en de bereidheid om te werken, het feit dat men beschikt over kwalificaties en competenties die aangepast zijn aan de arbeidsmarkt, onder andere wat de door de regio's bepaalde knelpuntberoepen betreft, het vooruitzicht op het uitoefenen van een beroepsactiviteit en/of de mogelijkheid om in zijn behoeften te voorzien
- Over een arbeidscontract beschikken (van bepaalde duur, van minstens een jaar, of van onbepaalde duur + het salaris mag niet minder zijn dan het wettelijk minimumsalaris)

Bij zijn aanvraag heeft verzoeker een kopie van zijn paspoort toegevoegd, een lijst met namen en handtekeningen van kennissen, een verklaring van sportvereniging waarbij verzoeker is aangesloten, een verklaring van de zaakvoerder van (...) houdende een belofte om verzoeker een arbeidscontract aan te bieden van zodra hij over de nodige verblijfsdocumenten beschikt en een afschrift van een doorverwijskaart van het Huis van Nederlands.

Om te voldoen aan de voorwaarden van het criterium werk + lokale duurzame verankering moet verzoeker cumulatief voldoen aan de hiervoor gestelde voorwaarden. De verwerende partij betwist niet dat verzoeker zijn lokale verankering heeft aangetoond, doch stelt dat verzoeker niet heeft aangetoond voorafgaand aan de indiening van de aanvraag ononderbroken aanwezig te zijn op het grondgebied en dit op zijn minst sinds 31 maart 2007, alsook dat verzoeker niet over een arbeidscontract beschikt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat verzoeker niet betwist dat hij niet heeft aangetoond voorafgaand aan de indiening van de aanvraag ononderbroken aanwezig te zijn op het grondgebied en dit op zijn minst sinds 31 maart 2007. Dit motief op zich toont al aan dat verzoeker niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden, zodat de gemachtigde van de staatssecretaris in alle redelijkheid kon stellen dat verzoeker niet voldoet aan het criterium 2.8B van de instructie van 19 juli 2009.

Hoe dan ook heeft de verwerende partij ook nog gesteld dat verzoeker niet beschikt over een arbeidscontract doch slecht over een belofte van aanwerving. Ook dit motief vindt zijn grondslag in het administratief dossier. Uit de voormelde criteria blijkt duidelijk dat verzoeker over een arbeidscontract moet beschikken (hetzij van bepaalde duur, van minstens één jaar, hetzij van onbepaalde duur en dat het salaris niet minder mag bedragen dan het wettelijk minimumsalaris).

De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het enige middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend en tien door:

mevr. J. CAMU,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU